

העם מתקומם. פרנקו טוען שהקומוניסטים אירגנו את הכל. אולם גרס למרידה: הרעב. אפילו פקידי הפלגה היו מעורבים. לכן הביא הדיקטטור את חייליו הנאמנים ביותר: המארוקאים.

ידיד כל פנם, שוטרי. כיכר קטלוניה, במרכז העיר ברצלונה. כאן התנהל הקרב הקצר בין חשופים והשוברות, שהסתערו עליהם בצעקות: "תנו לנו אוכל!" עתה הכל שקט. שוטרים חמושים עומדים לרוחב הכר — חלק מן התגבורת, שנשלחה לכאן ע"י פרנקו, להלחם באויב הגדול של משטרו: הרעב. הדיקטטור בטוח: אמריקה לא תתן לו ליפול, היא תשלח כסף.

אסירים רבים נשלחו לבתי הסוהר המלאים. הסיס מה בכל מקום: "אנו רוצים לחם!"

טיפול עדין. הדיקטטור, בן ה-57, אינו חושש, אינו שם לב לכל אלה. בארמונו המפואר הוא רועה כבשים לבנים.

הוא יודע: אין הוא בודד. מלבד המשטרה והצבא, יש כוח גדול הרבה יותר השומר עליו: המעצמות המערביות, המעונינות בקטט בספרד. אפשר לנחש, כיצד יתפתחו הדברים: מלוח אמריקאי דחוף יעזור זמנית לשקיעת המשבר הכלכלי; הדיפלומטים הזרים לא יתנגדו לטיפול "עדין" במנהיגי ההמונים. ייתכן אפילו, שפרנקו מרוצה מההפגנות. זוהי ההוכחה, כי דרושה יד חזקה בספרד.

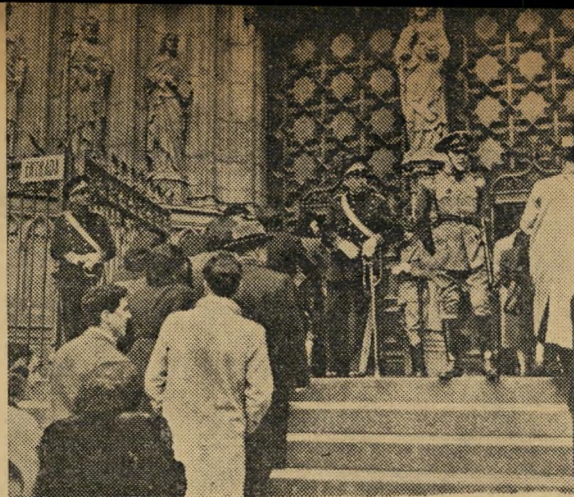
לדיאגו לופז ול-20 מיליון ספרדים אחרים אין

(המשך מעמוד 7)

הצבא ואת התעשייה המלחמתית של ספרד. צמם עלו לגדולה הנאצים שנמלטו לספרד. את האידיה הזאת הרס, כבדק, המאורעות האחרונים.

"אנו רוצים לחם." מתנגדי פרנקו הרימו גבם. נוספו אליהם היסודות המונרכיסטיים, הר"צים בחידוש המלוכה. האופוזיציה הפעלתית ובעלת המשקל אינה פוליטית.

האויב הגדול והאמיתי של פרנקו הוא: המרשל רעב. המנהיג הזה מארגן את הפועלים, את האי-כרים המנוצלים. דיאגו לופז וחבריו אינם מעוניינים בפוליטיקה. הם רואים: בשנים האחרונות ירדה רמת הכלכלה מהממוצע הקודם, שהיה גם הוא נמוך מאוד. כיום אי אפשר להתפרנס מעבד דה סבלנות ההמונים פוקעת שוב. ב-12 וב-13 במרץ נעסר בברצלונה בשבועות מעטים

הדת והכוח. על הכנסיות שומר הצבא מפני המפגינים.

לחם כשוק שחור. רק האמידים יכולים לקנות.

1950 המערב מחפש שותף

תותחים. לפרנקו יש צבא הנאמד במאתיים אלף איש. צידוד דל, אך אנשי פראיים. תמורת עזרה כספית נרחבת וציוד צבאי כבד, מוכן פרנקו להפוך את מלחמת המערב. האמריקאים מקווים להחזיק בארץ ההררית גם כשאירופה תיפול.

דיפלומטית. כאשר חשבו מעצמות המערב, כי אפשר לשתף פעולה עם רוסיה, מפרנקו. עתה מעונינות הן בעזרתו. בתלבושות מן המאה ה-18 מופיע השגריר בגאשטון לורד בלסטר ומציין מענינותו לכניסו בנוסף לבנייה של כנסייה קתולית.